

κλπ., κατά 19 ο)ο από την μεταποίηση, κατά 12,1 ο)ο από τὸ ἐμπόριον κλπ. Καὶ ἐάν ἀκόμη δὲν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνάγκην ἐκβιομηχανίσεως τῆς οἰκονομίας καὶ ὡς ἐκ τούτου τὴν ἀνάγκην ὑπάρξεως τῶν δυνατετήτων εἰς τὸν βιομηχανικὸν κλάδον, πρὸς ἐπέκτασιν καὶ ἀνανέωσιν τοῦ κεφαλαιουχικοῦ των ἐξοπλισμοῦ καὶ πάλιν ἢ ἐκ τῆς βιομηχανίας ἐπιδότῃσι τῆς γεωργίας, εἶναι ἐκ τῶν πραγμάτων ἀδύνατος.

Δὲν πρέπει, ὡς ἐκ τούτου, νὰ προσδοκῶμεν τὴν αὐξῆσιν τῶν ἐξαγωγῶν μας ἐκ τῆς ἐπιδοτήσεως.

Ἐνῶ ὅμως δὲν δύναται ἡ ἑλληνικὴ οἰκονομία νὰ ἐπιδοτήσῃ τὴν γεωργικὴν παραγωγὴν, ἀποτελεῖ ὑποχρέωσιν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἢ προστασίαν τοῦ παραγωγοῦ.

Καὶ εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὑπὸ τῆς παρούσης Κυβερνήσεως παρέχεται προστασία εἰς τὸν παραγωγὸν μας εἰς βαθμὸν ἐπαρκῆ, ὥστε νὰ κκλύπη μορφήν ἐμμέσου ἐπιδοτήσεως ὅπως π. χ. εἰς τὸν καπνόν. Τὸ αὐτὸ συνέβη— ὑπὸ ἔκτακτον μορφήν — τελευταίως εἰς τὸν οἶνον. Ὡς γνωστὸν, ἐπεβρύνθη ὁ προϋπολογισμὸς δι' ἀγορας κεφαλαιουχικῶν ἀγαθῶν ἔναντι ἐξαγωγῆς οἴνων ὑπὸ τῶν ἀμπελουργῶν μας. Ἡ προστασία λαμβάνει εὐρυτέραν ἔκτασιν καὶ ἐνδεχομένως ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς ὑπερβολῆς εἰς τὴν αἰτοπαραγωγὴν.

Ἐμμεσον ἐπιδοτήσιν ἀποτελεῖ ἐπίσης ἡ ἐπιβάρυνσις τοῦ προϋπολογισμοῦ διὰ τὰ λιπάσματα, τὰς συγκεντρώσεις ἐξαγωγίμων προϊόντων κλπ.

Ἡ ἐπιδοτήσιν πρὸς ὑποβοήθησιν τῶν ἐξαγωγῶν, ἀποτελεῖ μέσον πλουσιῶν οἰκονομιῶν.

Διὰ τὴν ἑλληνικὴν οἰκονομίαν δὲν ἀπομένει παρὰ ὁ ἀνηφορικὸς δρόμος τῆς ἐπιπόνου προσαθείας.

Τὴν ἐπίκουρον δημιουργικὴν προσπάθειαν τὴν συμβολίζει τὸ προσωρινὸν πενταετὲς πρόγραμμα οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας.

Δὲν πρόκειται, βεβαίως, μὲ τὴν λήξιν τῆς πενταετίας νὰ ἀπαλλαγῶμεν τῶν συναλλαγματικῶν δυσχερειῶν καὶ τοῦτο διότι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος προϋποθέτει τὴν ἀνάληψιν δανειακῶν ὑποχρεώσεων, τὴν αὐξῆσιν τῶν εισαγωγῶν, πρώτας ὕλας καὶ μηχανήματα, τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν καταναλωτικῶν ἀναγκῶν ἐκ τῆς αὐξήσεως τῶν εἰσοδημάτων.

Αἱ εισαγωγαὶ μας τοῦ ἔτους 1964 παρὰ τὴν ἐξοικονόμησιν τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιφέρῃ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ πενταετοῦς προγράμματος λόγω τῆς προβλεπομένης αὐξήσεως τῆς γεωργικῆς καὶ βιομηχανικῆς μας παραγωγῆς καὶ τῆς ἐκ ταύτης ἰκανοποιήσεως καταναλωτικῶν ἀναγκῶν διὰ τὰς ὁποίας σήμερον πραγματοποιοῦμεν εισαγωγὰς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, πρόκειται νὰ ἀνέλθουν (ὑπολογισμὸς βάσει ἀφίξεων) εἰς 758 ἐκκτ. δολλ. ἔναντι 524,9 τοῦ ἔτους 1957 καὶ 564,9 τοῦ ἔτους 1958.

Ἄλλὰ, ἐνῶ μὲ τὴν λήξιν τῆς πενταετίας δὲν πρόκειται νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν ἐπιθυμητὴν συναλλαγματικὴν ἄνεσιν, θὰ ὑπάρξῃ, ἀναμφισβητήτως, ὡς κερπὸς, ἡ δημιουργία τῶν προϋποθέσεων, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ὑγιεστέραν σύνθεσιν τοῦ ἐμπορικοῦ μας ἰσοζυγίου.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσωμεν ὑγιεστέρων ἐμπορικῶν ἰσοζυγίων. Διότι, οὕτω μόνον ἡ ἑλληνικὴ οἰκονομία θὰ ἀποκτήσῃ αὐτοδύναμον ὑπόστασιν ἐντὸς τοῦ παγκοσμίου οἰκονομικοῦ χώρου καὶ θὰ δυνηθῇ νὰ δώσῃ ἰκανοποιητικὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἱερὸν αἷτημα τοῦ νέου. Νὰ εὕρῃ ἐργασίαν καὶ νὰ ζήσῃ ἀπὸ τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας του.